

Antoni Lubelczyk

Lubenia, st. 1, gm. loco, woj.
rzeszowskie, AZP 105-76/3

Informator Archeologiczny : badania 28, 75-76

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

cach (numer na obszarze 75). Odkryty materiał został zaliczony do kultury pucharów lejkowatych oraz wczesnego średniowiecza — XI–XII w.

Obserwacje poczynione podczas prac przygotowawczych do badań sondażowych wykazały obecność na szczycie wzniesienia i jego stokach, na powierzchni ok. 1 ha, kilkudziesięciu fragm. wylewów, brzuśców i den, datowanych od IX do XVII w. Oprócz tego natrafiono na fragm. ceramiki kultury pucharów lejkowatych i kultury amfor kulistych, dużych rozmiarów bryły wapienne, fragm. cegły (gotyckiej?). Okoliczni mieszkańcy „przypomnieli sobie”, że w czasie budowy gazociągu na szczycie wzniesienia wykopano czaszkę ludzką, którą wtórnie ukryto w ziemi.

W wykopie sondażowym na stoku wzniesienia natrafiono w warstwie spływowej na kilkadziesiąt fragm. wylewów, uch naczyń oraz szkła i przedmiotów metalowych, datowanych wstępnie na IX–XVII w. Na głębokości ok. 1 m odkryto szczątki kostne kilku zwierząt przemieszane z brukiem wapiennym, a pod nimi rozległe zaciemnienie. Jednoznaczne określenie charakteru obiektu wymagać będzie przeprowadzenia regularnych badań wykopaliskowych zarówno w miejscu sondażu, jak i na szczycie wzniesienia. Stanowisko z pewnością ma charakter wielokulturowy. Istnieją pewne przesłanki, by identyfikować je z pozostałościami grodziska wczesnośredniowiecznego.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Badania będą kontynuowane.

Leszczany, st. 3, gm. Żmudź, woj. chełmskie — patrz: wczesna epoka żelaza

Leszcze, Jaskinia nad Stawem w Gackach, gm. Pińczów, woj. kieleckie — patrz: środkowa i późna epoka brązu

**Lubenia, st. 1
gm. loco, woj. rzeszowskie
AZP 105-76/3**

Muzeum Okręgowe w Rzeszowie

Badania prowadził mgr Antoni Lubelczyk. Finansowane przez Muzeum Okręgowe w Rzeszowie i Urząd Gminy w Lubeni. Pierwszy sezon badań. Grodzisko z okresu wczesnego średniowiecza (XI–XIII w.).

Grodzisko w Lubeni położone jest na wyodrębniającym się z trzech stron wzgórz porośniętym lasem, zwanym „Okopy”. U jego podnóża (40–50 m niżej) od strony zachodniej, północnej i wschodniej znajdują się głębokie parowy, w których płyną niewielkie ciekły wodne. Grodzisko to, o kształcie lekko owalnym, ma wymiary 100 x 80 m oraz zachowane działy o wysokości 1–4 m, poprzedzone niewielką fosą od strony wewnętrznej. Odkryte zostało w 1906 r. przez W. Demetrykiewicza, który pozyskał z bliżej nieokreślonego miejsca drobne fragm. ceramiki wczesnośredniowiecznej. Natomiast w 1947 r. badania sondażowe przeprowadził tutaj G. Leńczyk.

W toku badań wykopaliskowych w 1994 r. przecięto majdan grodziska czterema wykopami o szerokości 2 m i łącznej powierzchni 150 m² oraz jego wał od strony północno-zachodniej. Nie uzyskano żadnego materiału datującego. Okazało się, że na majdanie bezpośrednio pod cienką warstwą ściółki leśnej wystąpił całec w postaci żółtej gliny z kamieniami, a bliżej fosy, już na głębokości 40–50 cm, skala macierzysta.

Wał usypany był z ziemi oraz tłuczni kamiennego i nie był wzmocniony dodatkową konstrukcją. W jego profilu dopatrzeć się można było fragm. przepalanej warstwy zabarwionej na różowo, a w dolnej partii, tuż nad skalą macierzystą, wystąpiły drobne węgielki drzewne.

W toku penetracji powierzchniowej stwierdzono występowanie na niewielkiej przestrzeni u podnóża grodziska, od jego północnej strony, ceramiki wczesnośredniowiecznej

(XI–XIII w.), a od strony południowej istnienie osady z późnego średniowiecza i okresu nowożytnego.

Badania będą kontynuowane i koncentrować się będą na osadzie podgrodowej oraz wale od strony południowej.

Lublin–Dąbrowa
AZP 78–81/—

Uniwersytet Marii Curie–Skołodowskiej
Katedra Archeologii w Lublinie

Badania prowadziła dr Halina Taras. Finansowane przez Uniwersytet Marii Curie–Skołodowskiej w Lublinie. Pierwszy sezon badań. Kurhan wczesnośredniowieczny, ślad osadnictwa z epoki paleolitu schyłkowego.

Stanowisko znajduje się z lesie Dąbrowa nad Zalewem Zemborzyskim. Badany kurhan jest jednym z dziesięciu położonych w odległości 1,5 km na południe od Zalewu, na wyższej terasie po prawej stronie doliny Bystrzycy. Kopiec ma średnicę ok. 15 m i wysokość 1,5 m. Badaniami objęto ćwiartkę południowo-zachodnią. Kurhan usytuowany został na niewielkim, naturalnym wzniesieniu, nasyp — przecięty wkopami nowożytnymi — stanowił żółtawy piasek. W profilu północnym badanej ćwiartki zarysowały się 2 obiekty, z których jeden stanowi pozostałość po rosnącym tu wcześniej drzewie. Drugi obiekt to zarejestrowana pod nasypem, na obwodzie kopca, plama próchnicza o miąższości 0,1 m. Na planie wykopu słabo czytelna, wchodzi w profil na długości ok. 1 m. Profil wschodni badanej ćwiartki przecina rozległa koncentracja spalenizny, występująca u podnóża kurhanu i, sądząc po układzie warstw, młodsza od niego. Pod nasypem kopca, blisko jego centrum, odkryto koncentrację ceramiki i kilku spalonych kości. Większość ceramiki pochodzi z jednego naczynia, które można datować na IX w. Niewielkie skupisko spalonych kości oraz kilka fragm. ceramiki odkryto w górnej warstwie nasypu, już niemal u podnóża kurhanu.

Z nasypu oraz śladowo zachowanej starszej warstwy kulturowej pozyskano też kilka wyrobów krzemiennych (w tym rdzeń dwupiętowy i podwójny drapacz) związanych z osadnictwem schyłkowopaleolitycznym.

Materiały przechowywane są w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Marii Curie–Skołodowskiej.

Badania będą kontynuowane.

Lęg, st. 3
gm. Połaniec, woj. tarnobrzeskie
AZP 95–69/1

ARCHED Sp. z o. o.

Badania prowadzili mgr mgr Zbigniew Polak, Józef Ścibor i Paweł Lis pod merytorycznym kierownictwem dr. Jana Michalskiego. Finansowane przez Urząd Miasta i Gminy w Połańcu. Drugi sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna z VI–VII w. n. e., ślady osadnictwa mezolitycznego, neolitycznego, z wczesnej epoki brązu, kultury trzcinieckiej i grupy tarnobrzeskiej kultury łużyckiej.

Przebadano 2350 m² powierzchni stanowiska (12 wykopów) zagrożonego zniszczeniem przez budowę oczyszczalni ścieków. Postanowiono rozpoznać stanowisko jeszcze dalej w kierunku wschodnim oraz zorientować się, czy odsłonięte wtedy skupienia obiektów są kontynuowane w najbliższej, nie rozpoznanej jeszcze okolicy.